



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 2206/2025**  
**01.04.2026. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Душан Вујошевић, адвокат из ..., против туженог ГП „Планум“ ад. Београд, Земун, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1277/24 од 27.03.2025. године, у седници већа одржаној 01.04.2026. године, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1277/24 од 27.03.2025. године.

## **Образложење**

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1277/24 од 27.03.2025. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Горњем Милановцу ПП 3/2024 од 04.03.2024. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име увећане зараде због прековременог рада у периоду од децембра 2018. године до марта 2019. године исплати 2.661,90 динара са законском затезном каматом од 31.12.2018. године до исплате, док се део тужбеног захтева преко досуђеног, за износ од још 7.038,78 динара, са законском затезном каматом од 31.12.2018. године до исплате, одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 410.324,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену у одбијајућем делу тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је запосленог код туженог по основу уговора о раду број .. од 01.02.2008. године, којим је у члану 3. одређено да тужилац обавља послове у организационој јединици градње „Београд“, чланом 6. предвиђено да је радно време 40 часова недељно, односно 8 часова дневно, а према члану 14. запослени има право на увећану зараду, између осталог и за прековремени рад. У утуженом периоду тужени је донео већи број одлука о прерасподели радног времена, који се односе и на запослене у јединици градње „Београд“, којима је одређено да ће се за остварене часове рада преко фонда од 40 часова недељно, извршити прерасподелу у складу са законом. Решењем туженог од 10.12.2018. године тужилац је упућен на одсуство са рада по основу прерасподеле радног времена, јер је према евиденцији стручне службе остварио 290 часова прековременог рада, те је одређено да тужилац има право на плаћено одсуство. Вештачењем вештака економско-финансијске струке од 27.01.2025. године, према другој варијанти, прихваћеној од стране суда, тужилац је у периоду од децембра 2018. године до марта 2019. године искористио 224 слободних сати, односно није искористио преосталих 66 сати слободних сати по решењу туженог од 10.12.2018. године, те тужени дугује тужиоцу по основу увећане зараде по основу прековремених сати рада за неискоришћених 66 слободних сати, у висини 100% од основице износ од 9.700,68 динара. Дат је табеларни приказ прековремених сати рада, као и преглед искоришћених сати, појединачно по месецима, те би накнада за октобар 2018.године за 52 сата износила 2.097,49 динара, а за новембар 2018.године за 31 сат 1.250,35 динара.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби туженог укинуо првостепену пресуду и делимично усвојио тужбени захтев, налазећи да тужиоцу на име увећане зараде због прековременог рада у периоду од децембра 2018. године до марта 2019. године припада износ од 2.661,90 динара са законском затезном каматом од 31.12.2018. године до исплате, док је преко досуђеног износа, а за износ од још 7.038,78 динара са траженом каматом, захтев одбио као неоснован. По оцени суда тужиоцу припада право за исплату накнаде на име неискоришћених 66 слободних сати на основу решења туженог од 10.12.2018. године, с обзиром да је према евиденцији стручне службе туженог од остварених 290 часова преко укупног годишњег фонда, тужилац искористио 224 слободна сата, те му сразмерно припада увећана зарада по основу прековременог рада утврђена вештачењем вештака економско финансијске струке за месец новембар за 31 сат у износу од 1.250,35 динара и за месец октобар за преосталих 35 сати (до 66 сати) износ од 1.411,55 динара (вештачењем за месец октобар утврђен износ од 2.097,49 динара за 52 сата, па вредност једног сата износи 40,33 динара, што за припадајућих 35 сати за тај месец чини износ од 1.411,55 сати), а што све укупно износи 2.661,90 динара. Суд је урачунао испуњење најстарије обавезе затварањем најстаријих појединачних месечних износа по основу прековременог рада са оствареним слободним сатима по решењу туженог од 10.12.2018. године, па тужиоцу припада потраживана увећана зарада по основу прековременог рада за најновија потраживања за месец октобар и новембар 2018. године, а за преосталих 66 неискоришћених слободних сати. Како је тужени омогућио тужиоцу да искористи 224 слободна сата по решењу од 10.12.2018. године, а тужилац решење није оспоравао, то нису основани наводи тужиоца да није радио у режиму прерасподеле радног времена, из којих разлога је преко досуђеног до потраживаног износа захтев одбијен.

Такав закључак и правни став другостепеног суда прихвата и Врховни суд.

Законом о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/136, 75/14, 13/17-УС, 113/17, 95/18-аутентично тумачење) прописано је: да пуно радно време износи 40 часова недељно, ако овим законом није другачије одређено (члан 51. став 1); да је, на захтев послодавца, запослени дужан да ради дуже од пуног радног времена у случају више силе, изненадног повећања обима посла и о другим случајевима када је неопходно да се у одређеном року заврши посао који није планиран (прековремени рад), који не може да траје дуже од 8 часова недељно (члан 53 став 1. и 2.); да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актима и уговором о раду за прековремени рад најмање 26% од основице (члан 108. став 1. тачка 3).

Према цитираним одредбама закона, да би за прековремени рад постојала обавеза послодавца да запосленом исплати увећану зараду потребно је да је запослени остајао да ради прековремено на захтев послодавца и да је дуже остајање на послу редован начин рада код послодавца у одређеном периоду. Самим тим, запослени који пред судом доказује своје право на исплату увећане зараде за прековремени рад, треба да докаже да је радио дуже од прописаног радног времена, да његово остајање на раду има карактер прековременог рада, као и висину новчаног износа који му дугује послодавац на име увећане зараде за прековремени рад. Како је у конкретној ситуацији другостепени суд утврдио на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке укупан број неискоришћених сати прековременог рада, као и вредност једног сата, а који налаз је дат у складу са евиденцијама које је водио тужени, побијана одлука донета је правилном применом материјалног права.

Насупрот ревизијским наводима тужиоца правилно је другостепени суд досудио тужиоцу износ од 2.661,90 динара на име 66 неискоришћених сати. Вештак економско-финансијске струке је у налазу од 27.01.2025. године, у другој варијанти, коју је другостепени суд и прихватио, навео да је тужилац од укупно 290 слободних сати искористио 224 сата, односно да је остало неискоришћених 66 сати, те да је укупна накнада на име неискоришћених 66 слободних сати у висини 100 % од основице износи 9.700,68 динара. Међутим, тужиоцу не припада укупно износ од 9.700,68 динара, односно износ од још 7.038,78 динара, с обзиром да је тај обрачун вештак дао у висини 100 % од основице, а тужиоцу сходно одредби члана 108. став 1. тачка 3. Закона о раду припада 26% од основице, како му је другостепени суд и досудио.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија  
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић**